

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník Jindřišky Vernerové · Reportáž z jarních prázdnin a farní pouti
Zprávy z Farní charity · Rozhovor s Marií M. Ondrášovou
Co nabízí naše farnost pro děti?

ČÍSLO 5 · VELIKONOCE 2025

DOBA PŘÍHODNÁ

Až donedávna jsem si myslela, že jediným dějinným zlomem, který jsem zažila „na vlastní kůži“, bude Sametová revoluce a následující období po ní uzavřené rozpadem Československa.

Jsem za to vděčná nejen proto, že můj život tento zlom nesmírně pozitivně ovlivnil, nicméně i kdyby tomu tak nebylo, byla to cenná zkušenost, jakou moji vrstevníci ze západní Evropy nezískali.

V mezičase se odehrála krutá válka na Balkáně a před třemi lety zaútočilo Rusko na Ukrajinu. V obou případech mě bolestně zasáhl nepochopitelný fakt, že je po dvou ničivých světových válkách něco takového v Evropě možné, a různou formou jsem se zapojila do pomoci válkou postiženým civilistům. I přesto jsem měla pocit, že jde jen o více či méně lokální problém, jakkoli hrozný, a že je jen otázka času, kdy se spravedlivě vyřeší.

V posledních týdnech však mám dojem, že (nejen) mě čeká další zásadní dějinná změna a její vyznění je s velkým otazníkem. Stejně jako v minulosti sleduji denně zpravodajství, byť mě leckdy rozčílí nebo rozesmutní.

Naštěstí mám jeden lék na zmáhání negativních emocí, a to je vědomí, že je stále kolem mě spousta lidí, kteří nejsou lhotejní a mají také snahu přispět v rámci svých možností k nápravě. Nepatří k těm, kdo

mohou bezprostředně ovlivňovat politické dění u nás, natož pak za našimi hranicemi, poskytují však pomocnou ruku lidem jako jsou oni sami, ocitnuvším se v nouzi nebo přímo v ohrožení. Kdykoli naše farní charita vyhlásí materiální sbírku pro Ukrajinu

nebo pro lidi ve složité situaci v České republice, sejde se nám velké množství užitečných darů podle aktuálního zadání: trvanlivých potravin, hygienických potřeb, teplého oblečení atd. Další přispějí finančně, aby bylo možné pomoc na příslušná místa dopravit, a jiní se té dopravy ujmou (před nimi smekám asi úplně nejvíce). A takových uzlíků, ze kterých je utkaná síť dobra, je v naší zemi stále velké množství.

V souvislosti s postní dobou, která právě skončila, jsem nejednou narazila na její charakteristiku vyjádřenou souslovím „doba příhodná“ k řadě aktivit. Pro pomoc druhým doba příhodná trvá stále 365 dnů v roce, byť bych si přála, aby to platilo čím dál méně – tedy aby bylo čím dál méně lidí, kteří pomoc potřebují. Toho se určitě nedožiju a obávám se, že ani dále v budoucnu to nebude jiné. Doufám však, že vždy bude dost lidí, pro které „potřeba pomáhat“ bude jejich vlastní potřebou. V tomto směru jsem díky výše popsané zkušenosti na rozdíl od současného stavu světa optimistkou.

Jindřiška Vernerová

ředitelka Farní charity Praha 3 – Vinohrady

POZVÁNKY NA AKCE FARNOSTI

Vybíráme z bohatého dění v naší farnosti. Kompletní přehled aktuálních akcí najdete na našich stránkách srdecpane.cz, na Facebooku, na nástěnce v kostele a také v ohláškách. Rádi byste přispěli svou pozvánkou nebo ohlédnutím? Ozvěte se nám na casopis@srdecpane.cz!

Noc kostelů

Milí farníci, v pátek večer 23. května proběhne i v našem kostele akce Noc kostelů. Je to příležitost pozvat i nevěřící lidi do prostoru našeho kostela, nechat je oslovit nejen nádherou stavby, ale také atmosférou a poselstvím, které náš kostel Nejsvětějšího Srdce Páně přináší. Prosíme proto dobrovolníky, kteří by byli ochotni nám pomoci s přípravou a organizací tohoto večera, přihlaste se prosím v sakristii anebo Miladě Provinské (721 128 119).

Slavnost Srdce Páně

V pátek 27. června je slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, tedy poutní slavnost našeho kostela. Mše svaté budou od 8, 18 a 20 hodin, před nimi příležitost ke svátosti smíření, litanie k Srdci Ježíšovu od 17.50 hodin. Všichni jsou srdečně zváni.

První svaté přijímání a biřmování

První svaté přijímání našich dětí se v letošním roce uskuteční, dá-li Bůh, v neděli 22. června při mši svaté od 11 hodin. Biřmování letos budeme slavit na vigilií Soslání Ducha svatého, tedy v sobotu 7. června v 18 hodin. Všichni jsou co nejsrději zváni!

Farní pouť do Říma

Při příležitosti Svatého roku plánujeme červencovou farní pouť do Říma. S vděčností oznamujeme, že všechna místa jsou již obsazená, ale je možné se přihlásit jako náhradník. *Jan Houkal, farář*

Farní dětský tábor

Poslední dva týdny prázdnin, tedy 18.–29. srpna se koná již tradiční dětský tábor na Mariánské. Srdečně zveme všechny děti! *Jan Houkal, farář*

Společenství maminek

Po nějaké době bychom rádi opět pozvali všechny maminky i tatínky na naše každotýdenní setkání, kde probíráme duchovní i osobní témata. Najdete nás každou středu v 9.30 v Besídce (zadní vchod kostela). Moc doporučuji – máme skvělou sestavu, inspirativní debaty i dobrou kávu! Anebo se aspoň přijďte podívat na naši mši pro děti, kterou pro nás v rámci našeho setkání slouží otec Jan každou první středu v měsíci. *Bára Sedláčková*

Farní kafe

Kateřina Osecká a Iveta Hejtmánková obětavě zajišťují každou třetí neděli v měsíci nejen kafe, čaj a limonádu, ale i nabídku náboženské literatury, prodej misijní kávy a další možnosti, jak se zapojit do různých dobročinných aktivit. Při setkání v únoru a v březnu tu byly za dobrovolný (byť doporučený) příspěvek k mání vyšívané tašky a trička pro františkánské poutní místo Hájek. Ve prospěch výsadby nových stromů v areálu kláštera je vyzdobily Ukrajinky, které dlouhodobě spolupracují s farností Panny Marie Sněžné. Na příští farní kafe domlouvá tým zase něco jiného – přijďte se podívat a zastavit se na kus řeči s lidmi z farnosti.

Nové cedulky

Vy všichni, kteří občas zavítáte do zázemí v zadní části kostela, jste jistě zaznamenali nové, krásné cedulky se jmény jednotlivých místností. Jednoduše tak najdete Besídku, Sál nebo třeba Toalety. Děkujeme Tomáši Fischerovi!

Úklid kostela

Každý týden probíhá úklid našeho krásného kostela a moc bychom ocenili další pomocníky. Není třeba se přihlašovat, stačí přijít kterýkoliv čtvrtek v 18.45. Těšíme se na nové zájemce!

Katecheze pro děti

Všichni rodiče jistě zaznamenali, že každou neděli při mši v 11 hodin pořádáme katechezi pro děti. Program máme na starosti my, rodiče – nevýhodou však je, že poslední dobou přibývá miminek a ubývá maminek, které by na katecheze měly kapacitu. Chtěli bychom tedy moc poprosit (nejen) ty, kteří na katecheze s dětmi chodí – zkuste se zapojit! Na každého to vychází jen asi jednou za dva měsíce, nejde tedy o žádné velké povinnosti. Těšíme se na nové tváře! *Bára Sedláčková (604586980)*

FARNÍ POUŤ

První dubnová sobota byla v naší farnosti ve znamení pouti – k františkánům do Hájků u Prahy.

Nikdy jsem tam zatím nebyl, takže rozhodnutí je jasné – jdeme. Vyrážím rychlou chůzí od kláštera v Řepích a brzy doháním naši skupinu. Naše průvodkyně Michaela právě popisuje původ kláštera, celé poutní cesty i barokních kaplí, které od 18. století vyznačují cestu z Prahy na západ do poutního Hájků. Vyprávění je podbarveno hukotem sousední dálnice i přistávajících letadel.

Dozvídáme se, že poutní cesta má jednu zvláštnost – výklenky obsahovaly výjevy ze života Panny Marie a svatého Františka. Místo původního obsahu sem Galerie pod nebem dodává zastavení křížové cesty. Uvažujeme nad vhodností této změny a jdeme dál, už přírodou. V Hostivici jsou na poutníky připraveni – za rybníkem se k nám připojuje auto městské policie a zajišťuje bezpečnou cestu po silnici – pouť v plné parádě. Přecházíme trať a kráčíme nově vybudovanou poutní cestou přes lán polí. Cestu nám ukazuje nová alej a obnovené kapličky. Přicházející studená fronta dává zabrat nepřipraveným, ale věžička na obzoru nás popohání kupředu.

A jsme v areálu kláštera. Připojuje se k nám automobilová poutní skupina. Je nás tak akorát, abychom se vešli dovnitř útulné kaple a skryli se před studeným povětrím. S otcem Janem slavíme mši svatou a pak si prohlížíme ambity kláštera, které se probouzejí k nové kráse. A nakonec nechybějí ani pozemská dobra. Organizátoři pouti zajistili i potravu pro naše promrzlá těla – v závětrí na františkánském plynovém grilu se škvaří špekáčky. Důstojný závěr pouti, hledáme volná místa v poutnických autech a jedeme domů. S chutí pouť zopakovat, možná až bude méně foukat.

KALOKAGATHIA (KRÁSA DUCHA A TĚLA) PO KRUŠNOHORSKU

Ve farnosti jsme slyšeli o zimních i letních pobytech na Mariánské v Krušných horách, ale mysleli jsme si, že naši tří- a šestiletí kluci jsou na takovou akci ještě moc malí. Na středním setkání mamínek ale otec Jan pozval i rodiny, a tak jsme s dětmi vyrazili.

Během jarních prázdnin se tedy od 8. do 15. února 2025 na chatě U Permoníka sešly 3 manželské páry a celkem 13 dětí. Mimochodem, děti poměrně brzy vytvořily partu, která dokázala v chalupě a kolem ní přiměřeně řídit. Kromě společných snídaní a večeří, které připravil vždy jeden manželský pár nebo otec Jan, jsme na radu zkušených trávili většinu dnů v lyžařském areálu v nedalekém městečku příznačně nazvaném Boží Dar. S dětmi tu opravdu počítají, mají pro ně půjčovnu lyžařského a snowboardového vybavení, mírné a ještě mírnější svahy i instruktory. Starší syn se tu výrazně zlepšil v lyžování, bobovali jsme nadšeně až do zničení bobů a postavili několik iglů. Počasí bylo od azuro až po několikadení sněžení, takže kolem chalupy jsme mohli postavit asi sto sněhuláků a válet se ve sněhu.

Tragikomickým prvkem bylo, že z každé rodiny si jeden dospělý postupně přivodil poranění nohy, ve všech třech případech banálním špatným došlápnutím. Ukázalo se tedy, že na příští ročník by bylo dobré průběžně trénovat.

Zlatým hřebem byly večerní filmové projekce a každodenní mše svaté ve společenské místnosti. Otec Jan při nich kázal natolik srozumitelně, že i náš tříletý synek měl potřebu do ticha vstoupit doplňující otázkou. I Janův pes Quido absolvoval mše způsobně. Otec Jan se projevil nejen jako duchovní, nýbrž i jako fyzicky zdatný – na běžkách trávil celé dny s mladými, svěřenými mu rodiči. Jeho tým jako jediný absolvoval prázdniny bez úhony, zjevně jim nebesa fandila. :)

Celkové hodnocení: 11 bodů z 10.

Děkujeme za zorganizování skvělých prázdnin otci Janovi a všem doporučujeme další ročník.

Pavla a Stanislav Zemanovi

ZPRÁVY Z FARNÍ CHARITY

Krátce

Tříkrálová sbírka v naší farnosti vynesla letos 60 691 Kč. Naše farní charita by tak měla díky vám dostat 39 449 Kč. Velmi děkujeme dárcům a všem obětavým koledníkům!

Velké díky paní Pecarové a její rodině, že se ujala **péče o hrobku kněží**, kteří v našem kostele sloužili, a stará se i o hrobku zemřelé varhanice, paní Leonardy Bayerové.

Už jsme získali **tři starší šicí stroje**, které jsme předali pražskému centru Kryjivka **na sešívání obvazů a šití adaptivního oblečení**. Ukazuje se ale, že by se hodil i u nás, ve farnosti, na sešívání krátkých kusů obinadel. Nemáte někdo ještě volný šicí stroj?

Opakovaně nám přicházejí **poděkování z Ukrajiny** za věci, které tam expedujeme. Přišly díky za sbírky věci pro lidi vysídlené z frontové oblasti u Pokrovsku, opakovaně za léky a obvazy, berle, vozíky, chodítka – skoro za každou zásilku nám přichází potvrzení, jak a kde byly věci předány. Často se také lidé na Ukrajině snaží své díky nějak zdůraznit malou pozorností. Už jsme tak při motání snědli několik bonboniér z Kyjeva, dostali jsme kafe ze Lvova, diplom od vojenské jednotky. Je to někdy velmi dojemné, protože si jsme vědomi, jaké problémy se zásobováním teď všude na Ukrajině jsou.

Petr Kelbich z Koridoru UA poslal fotku a píše: „(...) *obvazy předány v Kyjevě a část hned vezu ještě do nemocnice dále na východ,*“ (s díky a přáním všeho dobrého.)

Díky vypadají například takto:

Přeji dobré odpoledne, zasilám info z hasičárny: koncem ledna a února jsme vypravili velké množství pomoci. Pan Alois Zwesper se již 2× otočil v Ševčenkovem, kam od Vás dovezl darované spodní prádlo a teplé oblečení (viz [facebook.com/reel/1340115093913261](https://www.facebook.com/reel/1340115093913261)). Petr Kelbich z organizace Koridor UA dovezl dvě velké dodávky do Kyjeva, do nadačního fondu Vozjednannya, odkud je pak materiál distribuovaný do nemocnic na frontě, je to kontrolované a skutečně to tak probíhá. A já

vám řeknu jedno. Vaše štědrost a nezištná pomoc je pro lidi na Ukrajině obrovská pomoc. Pomáháte lidem vytrvat! Děkuji každému z Vás. A my s Ludmilkou jedeme dál! Máte po vánocích přebytky sprchových gelů a tekutých mýdel? Tak v Ševčenkovem by je využili! Stejně tak jako léky proti průjmům (černé uhlí, imodium, enterol, smecta), léky na nachlazení (paralen, panadol a nurofen sirupy pro děti, coldrex, nasivín, mucosolvan, ACC), vitamíny C, D. Dále pak využijí kafe, masové konzervy, trvanlivé potraviny, čokoládu, pánské, dámské a dětské spodní prádlo, jakýkoliv zdravotnický materiál, pleny pro děti i pro dospělé, pánské boty, pánská bavlněná trika, pánské tepkáky, ručníky, bavlněné ložní prádlo, berle, chodítka, léky, které vám třeba zbyly a už je nevyužijete. Díky!!!

Pomáháme Azylovému domu

Farní charita již řadu let pravidelně pomáhá Azylovému domu svaté Terezie v Karlíně, který slouží lidem bez domova. Na starší tradici adventních sbírek jsme postupně navázali i další pomocí během zimy, kdy je po službách domu největší poptávka.

Nejnáléhavější potřeby jsou každý rok trochu jiné – v minulých letech jsme třeba pořizovali spací pytle nebo trvanlivé potraviny. Letos pracovníci zmínili velký nedostatek základního zdravotnického materiálu. Ve farní charitě jsme proto pro azylový dům nakoupili dvě zásilky náplastí, obvazů, dezinfekce a běžných léků v hodnotě 5 000 Kč.

Téma bezdomovectví nás v charitě trápí dlouhodobě, a často těžce hledáme, jak těmto lidem účinně pomoci. Věříme, že partnerství s azylovým domem takovou účinnou cestou je.

B. a M. Tydlitátovi

Kam od nás míří obinadla?

Tomáše Fialu můžete potkat na mnoha místech – na Hlavním nádraží, na Vysoké škole ekonomické, a také v předsiní našeho kostela či před kostelem v dodávce, buď nacpané pytlí s obvazy k třídění, nebo zcela zaplněné krabicemi – dováží k nám materiál k vytrídění a zpracování a od nás vozí smotaná obinadla.

Můžeš odhadnout, kolik to bylo jízd za poslední půlrok?

Já to přesně nepočítám, myslím si, že to bylo několik desítek jízd. Po Praze i v blízkém či vzdálenějším okolí Prahy.

Kam poslední dobou smotané obvazy vozíš a kam dále putují?

Část obinadel vozím do skladu humanitární organizace Zdravotní zajištění. Ta zajišťuje jejich převoz na Ukrajinu, často do blízkosti fronty, vždy na úsek, kam je možné je s rozumnou mírou rizika odvézt.

Část obvazů předávám Ukrajincům žijícím dlouhodobě zde, kteří jezdí na Ukrajinu a obvazy vozí do tamních civilních nemocnic. Využíváme také pomoc Kryjivky. Další krabice a sbírky se odváží ze skladu v Praze 3 prostřednictvím Koridoru UA, nebo jinak.

Čím se vlastně zabýváš pracovníě? Jaké máš povolání?

Pracuji jako odborný asistent na katedře demografie, v poslední době se zabývám problematikou spravedlivého zvyšování důchodového věku. Jsem spoluautorem návrhu České demografické společnosti, který doporučil, aby se po roce 2030, kdy důchodový věk dosáhne 65 let, tempo jeho zvyšování zpomalilo na 1 měsíc pro každý další ročník narození. Podle aktuálních prognóz to povede k tomu, že lidé, kteří se dožijí seniorského věku, budou důchod pobírat v průměru poslední čtvrtinu života. Spolu se zvyšováním důchodového věku by se tedy měla mírně

zvyšovat i doba pobírání důchodu. Velmi mne potěšilo, že tento návrh byl přijat předkladateli zákona a schválen Parlamentem.

Zná tě kdekdo nejen z rozhovorů o demografii, ale třeba moje dcera z Iniciativy Hlavák.

V této iniciativě pracuji již řadu let. Vznikla v roce 2015 jako reakce na příjezdy uprchlíků na pražské Hlavní nádraží ze zemí Blízkého východu nebo propuštěných z detenčních zařízení. Dobrovolníci z této iniciativy pomáhají všem lidem na útěku bez ohledu na národnost. Pomáhají uprchlíkům s orientací na místě, poskytují jim základní informace a v případě potřeby i základní humanitární pomoc. Od roku 2022 členové této iniciativy velmi výrazně pomáhali především tisícům migrantů, kteří museli uprchnout před válkou z Ukrajiny. Já jsem například občas vozil autem lidi z nádraží do místa dočasného či

trvalého ubytování. Jednou jsem například vezl dva univerzitní profesory z Kyjeva, jindy početnou rodinu ukrajinských Romů. Iniciativa Hlavák mne nominovala jako dobrovolníka roku 2024 na cenu Křesadlo, kterou uděluje každoročně organizace HESTIA – Centrum pro dobrovolnictví.

Jak jsi se seznámil s lidmi, kteří šíjí adaptivní oblečení?

Již několik let pomáhám při převozu věcí do materiálních sbírek pro uprchlíky. A tak jsem se dozvěděl i o skupině, která organizuje sbírku bavlněného oblečení, které se po přešití může používat pro osoby v rekonvalescenci po zranění. Oblečení je upraveno

tak, aby se dalo snadno navlékat i svlékat pouze jednou rukou.

Kde bereš motivaci ke stálé dobrovolnické činnosti?

V době tzv. uprchlické krize v roce 2015 jsem ocenil, že navzdory odmítavému postoji části naší veřejnosti k uprchlíkům se v naší zemi našla řada lidí, kteří jim naopak pomáhali. A rozhodl jsem se, že v rámci svých časových i finančních možností jim budu pomáhat také. Bohužel i v dnešní době je na tom spousta lidí daleko hůře než já. Mnozí lidé potřebují pomoc, a pokud mám pocit, že některým z nich mohu alespoň trochu pomoci já, dělám to.

Magdalena Martinovská

Věci pro evakuační balíčky sbírá koridor UA

Město Cherson a jeho obyvatelé čelí neustálým ruským útokům. Ruské dělostřelectvo, drohy i letecké pumy ničí domovy a ohrožují životy lidí – a to nejen tam. Po každém útoku je třeba co nejrychleji zjistit, kolik lidí potřebuje pomoc, a dostat všechny do bezpečí. Mnozí civilisté utíkají jen s tím, co mají na sobě – bez vody, jídla a jakéhokoliv vybavení. Proto jsou evakuační balíčky tak důležité.

Koridor UA spolupracuje s organizacemi na Ukrajině. Evakuační balíčky dopravil např. v zimě k frontové linii v Chersonské oblasti a předal je tam organizaci Sylni bo vilni, která se zabývá evakuací civilistů.

Co balíčky obsahují?

– Základní léky,	– hygienické potřeby	– pitnou vodu,
– powerbanku a nabíječku,	(mýdlo, zubní kartáček,	– trvanlivé potraviny,
– spací pytel,	pastu, šampon, vlhčené	– ponožky,
– pláštěnku,	ubrousky, dámské	– vše zabalené v kvalitním
– čelovku nebo svíčky,	hygienické pomůcky),	pevném batohu.
– zapalovač či křesadlo,	– ešus s příborem,	
– ručník,	– vaříč,	

Do začátku dubna se sbíralo na platformě Donio. Bohužel pomoc bude potřeba i dál, tak se podívejte i na stránky koridorua.cz.

Arcidiecézní charita Praha pomáhá lidem bez domova

Na stránkách terénního programu praha.charita.cz/sluzby/terenni-program informuje Arcidiecézní charita o práci své terénní služby, která vyhledává lidi bez domova v prostředí, kde žijí, a nabízí jim pomocnou ruku při návratu zpět do běžné společnosti. I v naší farní charitě stále řešíme, jak nejlépe pomáhat. V budoucích číslech farního zpravodaje se k tématu pomoci lidem bez domova jistě budeme ještě mnohokrát vracet, zatím aspoň vybíráme z jejich textů základní informace.

Mezi bezdomovci dlouhodobě přibývá žen a seniorů. Je to sociální situace, do které může při nešťastné souhře náhod (ztráta zaměstnání, rozvod, nemoc atd.) spadnout téměř každý. Hlavní zásadou je člověka nehodnotit. Nezkoumají, zda si člověk svou situaci zavinil sám či zda si pomoc zaslouží. Podávají pomocnou ruku těm, kdo pomoc potřebují a kdo o ni projeví zájem.

V rámci terénního programu vyhledávají a kontaktují **pracovníci terénní služby** lidi přímo na ulici, v opuštěných objektech, v provizorních přístřešcích v parcích, prostě tam, kde přebývají. Nabízejí základní pomoc, která zahrnuje:

- drobnou materiální pomoc,
- předávání informací a zprostředkování navazujících sociálních služeb,
- doprovod do noclehárny či denního centra – zejména v zimních měsících, kdy hrozí umrznutí.

Pracovníci terénní služby působí na území Prahy 8. Do terénu vyrazí každý všední den od 8 do 16 hodin. Pomoc je pro lidi bez domova bezplatná a může být poskytnuta i anonymně.

Nízkoprahové denní centrum v Karlíně (Pernerova ulice č. 20, Praha 8) nabízí lidem bez domova za 5 Kč polévku s pečivem, za 5 Kč kávu a zdarma čaj, sprchy pro ženy dopoledne a pro muže odpoledne za 10 Kč, za symbolický poplatek je možno si vybrat oblečení v šatníku.

Olga Jandová, sociální pracovnice Nízkoprahového denního centra,
ndc.adterezie@praha.charita.cz, tel.: 224 815 995 (po-pá: 8–16:30 hod.)

Mgr. Lukáš Čuchna, sociální pracovník terénního programu,
teren.adterezie@praha.charita.cz

Pomoci můžete také příspěvkem Azylovému domu sv. Terezie v Karlíně na účet: 749011/5500 var. symbol 40. Váš dar přispěje na:

- sociálního pracovníka, který lidem bez domova pomůže v návratu zpět do běžné společnosti,
- chod center (energie, drobné opravy atd.),
- jídlo, sprchu, šatník a nocleh.

STÁLE SE DRŽÍM BOHA ZA RUKU, ŘÍKÁ MARIA MLADA ONDRÁŠOVÁ

Když chci představit Marii, nevím, kde začít dřív. Treba tím, že byla víc než dvacet let naší pastorační asistentkou. Nebo že vede farní sbor Cantores Cordis. Anebo že tu dlouhá léta vydávala farní časopis... Právě ten je hlavním důvodem, proč jsem si ji pozvala na rozhovor právě teď – jeho první číslo vyšlo přesně před 35 lety. A aby to do sebe všechno zapadlo, Maria je zároveň i členkou redakční rady tohoto časopisu. Příjemné čtení přeje Bára Sedláčková

Ráda bych se ze všeho nejdřív zeptala na tvé jméno. Řekla bys nám něco ke svým oběma křestním?

Křtěná jsem Maria, což radě lidí dělá trochu problém, protože to neumějí skloňovat. Vždycky jim říkám, že se jméno skloňuje podle Matky Boží, a oni to stejně komolí, jako by se nikdy nemodlili Zdravas (smích). Není to proto, že jsem měla slovenskou maminku, ale protože si rodiče přáli mezinárodní podobu jména.

Bylo to proto, že se odsud rodiče chtěli odstěhovat?

To ne. Oba byli političtí vězni za účast na Katolické akci, která mimo jiné organizovala mezi mládeží nábožensko-vzdělávací kroužky – maminka osm let, tatínek sedm. Ve výkonu trestu byli samozřejmě každý jinde, tatínek byl většinu času na jáchymovsku, maminka v různých pracovních táborech (Pardubice, Želiezovce, Hostinné, tehdejší Gottwaldov...). Uvěznění nikdy nelitovali – naopak, prý byli díky tomu uchráněni mnohem těžších zkoušek během padesátých let. Vzali se, když z vězení v šedesátém roce vyšli, takže já jsem se pak mamince narodila v jejích pětatřiceti. Byl zázrak, že jsme porod obě přežily, protože byl docela

komplikovaný. Strávily jsme pak v porodnici celé šestinedělí, takže si sestřičky už potom dělaly legraci, že mi budou vybírat na školní brašnu (smích). I z vděčnosti Panně Marii mi pak rodiče dali toto jméno – ačkoli když jsem byla v bříšku, měla jsem být Michal. Po mně pak už maminka další děti mít nemohla, přestože si je přála – sama byla z pěti sourozenců.

Vyrůstala jsem jako opečovávaný jedináček, protože se o mě samozřejmě hodně báli – například mi nikdy nekoupili kolo. Celé léto jsme s maminkou trávily na Slovensku u babičky. Mimochodem, babička je Spravedlivá mezi národy – za války zachránila dvě židovské děti. Tím se chlubit můžu, protože to není moje zásluha (smích). Vyrůstala jsem spíš mezi dospělými, rodiče se stýkali především se svými „spolupachateli“ z Katolické akce. Oba přišli po válce do Prahy studovat – tatínek z Moravy, maminka „na misie do pohanských Čech“ šířit křesťanství. Byla jsem dítě velmi tiché, takže když mě v batolecím věku maminka posadila na nočník a odešla na nákup, mohla si být jistá, že mě na tom nočníku zase najde sedět. Do školy jsem šla téměř v sedmi letech, protože jsem narozená na konci září. A protože jsem vyrůstala mezi dospělými a najednou jsem přišla do školy, kde byly děti i o rok mladší, moc dobře jsem se tam necítila. Neměla jsem ani moc kamarádů – až někdy v páté třídě jsem začala chodit do turistického oddílu, což byl vlastně skaut pod hlavičkou ČSTV, kde jsem našla partu stejně smýšlejících, se kterými jsem až do vysoké ráda jezdila na výpravy a tábory.

A když se ještě vrátíme k tvému druhému jménu...

Kolem dvaceti jsem začala snít o tom, že bych šla do kláštera. Po revoluci jsem našla benediktinský klášter v Německu, jezdila jsem tam pak až do roku 2008 každé léto. Když jsem přijela poprvé, moje největší překvapení bylo, že jsem vůbec nebyla překvapená – bylo to tam přesně takové, jak jsem si představovala. Moc špatně se mi odtamtud odjíždělo. Potom už jsem tam jezdila na měsíc, cítila jsem se tam velice dobře. V roce 2000 jsem oficiálně požádala

paní abatyši – a ona mi řekla ne. Benediktini mají takzvanou stabilitu, což znamená, že do kterého kláštera člověk vstoupí, tam je až do smrti, a já jsem si nedovedla představit, že bych se hlásila jinam.

V roce 2001 u nás vstoupil v platnost nový zákon o matrikách, podle kterého bylo umožněno mít dvě jména. Tak jsem si řekla, že když mi to nové jméno nikdo nedá, dám si ho sama. Ctihodná abatyše Mlada byla žena z desátého století a byla fantastická. Její otec kníže Boleslav I., bratr svatého Václava, se v rámci pokání za bratrovraždu rozhodl, že nechá v Praze zřídit biskupství. Poslal tedy svou dceru Mladu do Říma zřízením biskupství vyjednat. To mě fascinovalo, už jenom proto, že se v desátém století vydala přes Alpy, a vůbec to, že vyslali na takovou misi ženu. Jako „bonus“ během svého pobytu v Římě vstoupila do kláštera a dostala řeholní jméno Marie. Po návratu založila u Svatého Jiří na Hradčanech vůbec první klášter na našem území – samozřejmě benediktinský (smích).

Jaký byl život otevřené věřící rodiny za komunismu?

Rodiče chodili do kostela, pracovali v dělnických profesích, maminka jako absolventka matematicko-fyzikální fakulty počítala nákladňáky s pískem u Vltavy a tatínek filolog dělal kopáčské práce třeba v Anežském klášteře. Narodila jsem se tedy dvěma dělníkům, takže se mi do kádrového profilu hodil oboustranně dělnický původ (smích). Chodili jsme sem do kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, jenže v šedesátých letech tady byl farářem kněz, který byl v Pacem in terris. Jednou měl kázání, které rodiče nesnesli a v půlce se sebrali a odešli. Tím si samozřejmě vytvořili ve farnosti spoustu nových

přátel (smích). Potom jsme tedy nějakou dobu jezdili ke sv. Ignáci. Žádné kontroly jsem jako malá nevnímala, doma se to neřešilo, protože jsme neměli co ztratit. Pokud jde o další farní aktivity, moje kmotřička Marie Nováková, která tady pracovala pro farnost, třeba založila v roce 1971 dětský sbor, kde pod zámkou zpívání probíhala i výuka náboženství.

Do tohoto sboru chodíš od svých devíti let – je to pořád stejný sbor?

Stejná jsem tam už jen já (smích). Byl to původně dětský sbor, potom se sloučil s dospělým. Jmenuje se Cantores Cordis a já ho v současnosti vedu, ačkoli jsem amatér. Baví mě to a bavilo by mě to ještě víc, kdyby nás chodilo víc a kdybych měla víc teoretických znalostí. Můžete si nás v nejbližší budoucnosti poslechnout třeba o slavnosti Seslání Ducha Svatého, Srdce Páně a podobných větších příležitostech.

V roce 1990 ses stala pastorační asistentkou v naší farnosti. Jak k tomu došlo?

V roce 1985 jsem dokončila studium překladatelství na Filozofické fakultě a nastoupila jsem v IKEMu jako překladatelka. Líbilo se mi tam, ale přišel rok 1989 a já si přála pracovat raději v církevních službách. Bylo to pro mě díky mému rodinnému prostředí přirozené. Nastoupila jsem ke svému kmotříčkovi Václavovi Vaško do nakladatelství Zvon jako redaktorka. Tam jsem byla tři čtvrtě roku. V únoru 1990 k nám do kostela ale nastoupil pater Slabý a začalo to tu trochu víc žít. Znal mě, protože jsme byli aktivní rodina, slovo dalo slovo... Koncem roku bylo v Praze setkání Taizé a náš kostel byl jedním z hlavních míst. Tak se stalo, že

na Vánoce 1990 jsem nastoupila jako pastorační asistentka.

Jaké to pro tebe bylo?

Líbilo se mi to a bavilo mě to. Vedla jsem agendu farní kanceláře, potom jsem převzala i pokladní deník, vedla jsem přípravu dospělých na svátosti – s dětmi jsem to nikdy neuměla (smích). Během toho jsem dálkově vystudovala teologickou fakultu. A kromě toho jsem začala dělat farní časopis.

Řekneš nám o něm víc?

Začnu něčím úplně jiným. V roce 1985 jsem začala vydávat časopis pro děti Rybka – byl to časopis samizdatový. Průklepáky, z gumy jsem si vyrobila razítko, na stroji jsem psala 12 průklepů. Ty šly do oběhu, dávala jsem je rodičům z kostela nebo známým. Takhle jsem to vydržela pět let každý měsíc.

Moc mě to bavilo. V každém čísle byla povídka, modlitby, nějaké katechetické vyprávění, návody, jak prožít adventní a postní dobu... Časem přibyla i rubrika Dopisy od čtenářů (smích). Sháněla jsem barevné průklepáky – v práci jsme nějaké měli, tak jsem si padesát vzala a namísto nich tam donesla padesát bílých, abych nekradla. Čerpala jsem z různých samizdatů, měla jsem i řadu knížek z Německa. Na pokračování jsem překládala i knížku Otec Vendelín a čtyři raubíři, která pak vyšla ve Zvonu. V červnu 1990 jsem se pak se svými čtenáři rozloučila. Začínaly vycházet dětské knihy i časopisy, a moje činnost už tedy nebyla potřeba.

A rovnou jsi začala s vydáváním

Farních zpráv...

Ty byly svým způsobem jakýmsi pokračováním Rybky, protože suplovaly to, co v té době nebylo. Začaly vycházet na Velikonoce

1990, proto děláme teď ten rozhovor – je to právě 35 let. Původně obsahovaly odkazy na biblická čtení na neděli (nebylo možné je jednoduše vyhledat online), krátkou úvahu, pořad bohoslužeb a oznámení. Později měly zprávy už strany dvě, propisováním jsem vyráběla hlavičky a vlepovala je. Později jsme si nechali natisknout hlavičkové papíry a v roce 1993 konečně přišel počítač. Přibýly tipy z knihovny, kterou vedl můj tatínek, medailony svatých, pasáže z církevních dokumentů, v roce 1992 seriál o historii kostela... je to asi i dobrá kronika dění v naší farnosti. Když jsem odjížděla na prázdniny, dělala jsem čísla do zásoby – byla to moje ctizádost, aby každou neděli vyšlo nové číslo, bylo jich nakonec přes dvanáct set. Později to převzala Míša a s příchodem farního webu jsme vydávání ukončili – ale čtenáři určitě můžou přijít nahlédnout do archivu na naší faře.

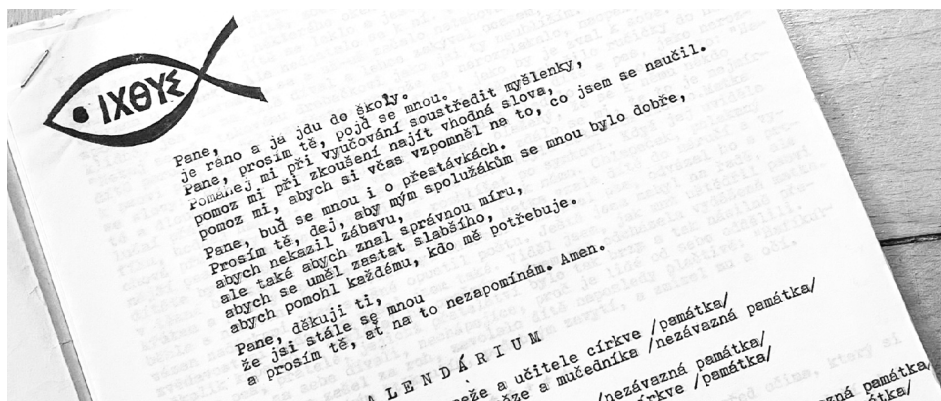
Ty se celý život pohybuješ v křesťanském prostředí, chtěla jsi jít do kláštera, stále pro církev pracuješ. Stalo se ti přesto někdy, že jsi měla duchovní krizi?
Asi ne. Možná to bylo dané tím, že jsem vedle sebe měla příklad rodičů, kteří pro

víru byli ochotni snášet i útrapy. Zároveň v posledních letech prožívám, že se neustále cítím být v Boží přítomnosti. Ať dělám, co dělám, stále cítím napojení na Hospodina. Je to dar, za který nepřestávám být vděčná. Přirovnávám to k tomu, že když jde malé dítě s tátou na procházku, tak se ho pořád drží za ruku, ale občas řekne: „Podívej, brouček, a támhle kytička.“ Velice pozorně si všímá, co je kolem, ale stále se toho táty drží. I já vnímám, co se kolem děje, ale neustále jako bych se držela za tu ruku. I když nekonám zbožné úkony, nejsem v kostele nebo se nemodlím, stále cítím to napojení.

I když dělám hlouposti, neopouští mě pocit, že o mě Bůh ví. Když se za někoho modlím, modlím se za toho člověka, ale neříkám, co se má stát – prosím Pána Boha, aby mu žehnal, pomáhal, ochraňoval ho. Modlím se za lidi, kteří mi nějak vstupují do života – třeba dneska večer se pomodlím za tebe, aby se ti tato práce dařila.

Dovedeš si představit, že bys dnes byla v klášteře?

Už asi ne. Bylo zajímavé, že když jsem měla tehdy onen rozhovor s abatýší, bylo mi to strašně líto, ale zároveň jsem už v tu chvíli

cítila, že to je správně. Takže mě to sice bolelo, ale vyhodnotila to dobře. Dlouho jsem z toho byla smutná a skoro rok jsem byla v takovém truchlivém rozpoložení, ale věděla jsem, že to tak mělo být. Nepřestala jsem tam jezdit – a každý další pobyt mi přinesl další vlnu odbourání mého smutku. Takže

jsem se tam vlastně jezdila léčit. Se sestrami jsem dodnes v písemném i modlitebním kontaktu.

Je něco, co by sis přála do budoucna?

Aby mě neopouštělo vědomí Hospodinovy blízkosti.

Rozhovor s apoštolem Tomášem (Farní zprávy z 2. neděle velikonoční 1996)

Inspirací k tomuto textu byla moje tehdejší situace. Krátce předtím mi zemřel tatínek a my s maminkou jsme to každá prožívaly úplně jinak. Ona si o něm pořád chtěla povídat a mě to trýznilo, chtěla jsem smutnit potichu.

Apoštole Tomáši, dnes jsme vyslechli tvůj příběh. Dovolíš nám, abychom ti položili pár otázek?

Prosím, ptejte se.

V evangeliu se píše, žeš při prvním zjevení Pána Ježíše nebyl s apoštoly. Můžeš nám říct, proč?

Víte, každý člověk prožívá věci jinak... Jistě to znáte. Někdo potřebuje být se svým smutkem sám, jinému pomáhá, když je obklopen přáteli, kteří znají jeho bolest, další vyhledává prostředí, kde se může nějak rozptýlit. Já patřím k těm prvním. Když byl Pán zatčen, odsouzen a nakonec popraven, byl to pro mě takový otřes, že jsem prostě nedokázal být mezi ostatními apoštoly, kde mi každý pohled, každé slovo připomínalo ty krásné chvíle s Ježíšem. Chodil jsem se k nim jenom vyspat, brzy ráno jsem odcházel, vyhledával jsem samotu, a pozdě večer se zase vracel. Musím říct, že ostatní to respektovali a chovali se ke mně velice citlivě.

A v ten den večer jsi zase přišel...

A slyšel, že Pán vstal. Ale hlavně jsem viděl rozzářené a proměněné obličejy svých přátel. To, co říkali, znělo tak neuvěřitelně, ale bylo na nich vidět, že zažili něco mimořádného.

Nebylo ti líto, že jsi tam s nimi nebyl?

To víte, že bylo. Možná jsem si to nechtěl přiznat, ale i to byl jeden z důvodů, proč jsem se zdráhal uvěřit. Ale od toho dne už jsem se přestal potulovat venku. Sedával jsem v rohu místnosti a dychtivě, i když jsem to na sobě nedával znát, poslouchal každé slovo, když moji přátelé mluvili o setkání v Pánu. A pak se to stalo – Pán přišel znovu a oslovil přímo mě. Bylo vidět, že se na mě vůbec nehněvá, že jsem nechtěl apoštolům věřit. On mě prostě znal a v jeho očích byla úžasná laskavost a radost. Na ten jeho pohled nikdy nezapomenu.

Děkujeme za upřímnost. Dovol nám ještě jednu otázku: Dotkl ses Ježíšových ran?
Záleží na tom?

CO NAŠE FARNOST NABÍZÍ PRO DĚTI A MLÁDEŽ?

Jedním z důležitých a milých úkolů každého křesťanského společenství by měla být citlivá starost o děti a mládež. Snaha jim ukázat na Pána Boha, pomoci jim ke vztahu s Pánem Ježíšem, nebo je aspoň od něj neodradit...

Prostředím k tomu může být celá řada aktivit, které zpravidla také většina farností nabízí: Výuka náboženství, katecheze, příprava na svátosti (zejména na první svaté přijímání a později na biřmování), společenství mládeže, organizace různých táborů či duchovních obnov a mnoho dalšího, vždy dle konkrétních možností a sil. O něco takového se snad snažíme i v naší farnosti. Předně se konají čtvrtetní **náboženství** ve skupinkách pro všechny věkové kategorie dětí (ve stejný den a čas proto, aby měli rodiče, zejména mají-li více dětí, snazší logistiku). Tři skupiny učí naše obětavé paní katechetky, jednu já. Pondělní a úterní **rozhovory o víře** mají mládežníci se mnou. Svě čtvrtetní **společenství** si naopak organizují zcela sami. Konají se **přípravy dětí na svátosti**; zpravidla ve skupince, ale je-li to potřeba, i individuálně, ideálně společně s rodiči. V zimě jezdíme na **jarní prázdniny na běžkách**, což se během posledních tří let proměnilo více na akci pro rodiny s dětmi. V létě se koná **výprava** pro starší děti a mládež někam **do hor** (letos tedy ne, protože se jede na farní pouť do Říma). A především dvanáctidenní **dětský tábor** koncem srpna na Mariánské; zejména na ten jsou všechny děti zvány. A v neposlední řadě – díky iniciativě několika ochotných maminek – jsou nyní i **katecheze** v besídce pro malé děti vždy při nedělní mši svaté od 11 hodin.

Jistěže, prvním prostředím, kde se rodí a formuje víra dětí, jsou rodiny, v nichž vyrůstají. Jak praví i křestní obřady, jsou to rodiče, kteří mají být svým dětem prvními svědky víry. Nicméně je stejně tak jasné, jak je pro víru dospívajícího mladého člověka důležité i společenství. V tomto ohledu zejména různé křesťanské tábory se mohou stát pro děti a mládež povzbuzením ve víře, zažijí-li někde prostředí, kde i jejich víra je normou. A konečně, budme také rádi, máme-li děti a mládež i v kostele, i když někdy nedokáží – zejména malé děti – být vždy tak v klidu a tichosti, jak bychom si představovali. Ono totiž asi nějak platí, že nebudou-li děti v kostele dnes, je větší nebezpečí, že tam nebudou dospělí zítra. A zkusme se za naše děti a mládež také modlit. Oni se snad také (jednou) pomodlí za nás.

Jan Houkal, farář

Zprávy od Srdce. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno 17. dubna 2025. Redakce: Jan Houkal, Maria Mlada Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Grafické zpracování: Terezie Kopřivová. Foto na titulní straně: Petr Neubert. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz